

/Помълчава; погледва Донка и децата/.

О, що е било, защо е било? -

Нещо и нищо, но свидно, мило!

Сбогом, невесто - тежко на тебе!

Сбогом, дечица - горко на вази.

ДОНКА /разбуждана/

Какво е това "Сбогом" от тебе?

С кого приказваш и се прощаваш?

СЛАВИ

Със светът и със тебе, и с моите двете

дечица мили. Развала няма,

ще умра ази; ще вървя скоро.

ДОНКА

А мен с децата кому оставяш?

СЛАВИ

Децата теби, тебе на Бога.

ДОНКА

Но ний без тебе какво ще правим?

СЛАВИ

Нещо не зная; там Господ знае.

С мене, без мене, все то ще бъде,

както е рекъл; ако е рекъл...

Каквото стане народът всичкий

такъв аз ще станеш и ти с децата.

Не нази само бурата смете,

не ние само тъй сме злочести;

Вярвам, че целий народ страдае.

А пред туй общо бедство ужасно.

Що значи наш'то теглило чястно?

Но аз съм пътник и заминавам.